Rzymian 10:13

Ponieważ mamy tu do czynienia z cytatem Jl 2:32, gdzie występuje Tetragram JHWH i ponieważ ten sam cytat figuruje też w Dz 2:21, gdzie referentem niewątpliwie jest *Bóg* (2:17: „mówi *Bóg*”), więc mamy dobre podstawy by sądzić, że gr. ΚϹ w Rz 10:13 także odnosi się do Boga.* Jednak kontekst nie ukazuje tego wyraźnie. Dlatego sytuacja w Rzymian 10 ilustruje zamęt, jaki w NT powoduje słowo ΚϹ, które odnosi się albo do Jezusa albo JHWH.

Wyrażenie „wzywać imię” wskazuje na to, że dana osoba uznaje ważną pozycję takiej osoby. Podobne wyrażenie mamy w kontekście Jezusa jako referenta w 1Kor 1:2. W Dz 9:14,21 referentem może być również Jezus, ale równie dobrze może nim być Bóg. Tutaj nie można mieć całkowitej pewności o kogo chodzi. Chociaż w nauczaniu Pawła (czy też całym NT) uwypukla się rolę Jezusa, bynajmniej nie oznacza to spychania JHWH Boga na dalszy plan*.

Analiza kontekstu. W Rz 10:9,10 myśl koncentruje się na roli Jezusa w zbawieniu. W Rz 10:11 cytowany jest tekst Iz 28:16, który zawiera proroctwo o Jezusie. Jednak chrześcijanie muszą nie tylko wierzyć w Jezusa, ale też w to, że „***Bóg*** wskrzesił go z martwych” (w. 9). Słowa z Rz 10:14,15 mogą rzucać pewne światło na referenta w Rz 10:13. Można powiedzieć, że referent stojący za ΚϹ w Rz 10:13 jest ten sam, co w Rz 10:14,15. Ale niekoniecznie jest tam mowa o głoszeniu dobrej nowiny (ewangelii) o nim. Podstawą bowiem tej proklamacji jest cytat słów z Iz 52:7. Dobrą wieścią tych posłańców (pięknych stóp) jest: „Twój ***Bóg*** został królem”. W Iz 52:4-6 mówcą jest JHWH, w Iz 52:6 czytamy: „mój lud będzie znał ***moje*** imię”. Powyższy cytat z Iz wspiera pogląd, że ΚϹ-em w Rz 10:13 jest JHWH, nie Jezus. Ten pogląd również wspiera Rz 10:16, gdzie czytamy: „***JHWH***, kto uwierzył w to, co od nas usłyszał?”. Jest to cytat Iz 53:1, gdzie występuje Tetragram יהוה (pozostała treść Iz 53 zawiera proroctwa o Mesjaszu i jego roli jako Zbawiciela). A zatem Izajasza 53 mówi zarówno o JHWH, jak i o Mesjaszu. Tekst w Rz 11:3 zawiera cytat 1Krl 19:14, gdzie mamy słowa proroka Eliasza skierowane do JHWH. Dlatego ΚϹ-em w 11:3 musi być JHWH. W Rzymian 9 także mamy cytaty powiązane z imieniem JHWH. W 9:28 mamy cytat Iz 10:23, a 9:29 – cytat Iz 1:9. Kontekst mówi o działaniu ***Boga***. Z tego względu, a także faktu, że w tym Liście cytowane jest imię Boże, ΚϹ-em w obu wersetach jest raczej JHWH. Okoliczność, że w Rzymian 9, 10, 11 mamy odniesienia do JHWH, wydaje się naturalne, że ΚϹ w cytacie zawartym w Rz 10:13 jest również JHWH, ale *najbliższy kontekst nie ukazuje tego zupełnie wyraźnie*.

Sytuacja terminologiczna w syryjskiej *Peszittcie*. Poniższa tabela ukazuje sytuację w *Peszittcie*.

---

* Frank E. Shaw cytuje pewnych uczonych, którzy odnoszą cytat z Księgi Joela do Boga (**The Earliest Non-mystical Jewish Use of Iαω** (Najwcześniejsze niemistyczne użycia imienia Iαω), Peeters Publishers, Leuven 2014, s. 280-287).

* NT jest chrystocentryczny, ale *nie oznacza to, że NT usuwa w cień znaczenie imienia Bożego JHWH*. To jest fatamorgana teologiczna. W NT w wielu miejscach podkreśla się znaczenie imienia Ojca i Jego pozycji. Np. w Jn 12:28 mamy słowa Jezusa: „Ojcze, otocz chwałą **swoje imię**”, w Mt 6:9 — „niech będzie uświęcone **twoje imię**”. Jak czytamy w Obj 3:12, Jezus mówi: „i napiszę na nim **imię Boga mojego**”. W Obj 14:1 podkreślona została idea posiadania **‘imienia Ojca’** na czołach 144 000. Również Jakub zauważył, że Bóg „wziął lud **dla swego imienia**” (Dz 15:14). Z 1Kor 15:27,28 wynika, że wywyższona pozycja Jezusa nigdy nie przyćmi pozycji Ojca. Również z Flp 2:11 wyraźnie to wynika, czytamy bowiem: „żeby wszelki język uznał, że Jezus Chrystus jest Panem **ku chwale Boga, Ojca**”. A zatem Jezus nie zepchnął Ojca i Jego imienia z pierwszego planu w NT.

Można argumentować, że w NT czasami słowo „imię” nie odnosi się do imienia własnego. Ale argument ten nie oznacza, że takie szersze zrozumienie WYKLUCZA rozumienie imienia własnego w wyżej podanych wersetach. Można je rozumieć jako „imię własne + to i owo”. Jeśli jednak ktoś twierdzi, że „imię” oznacza tylko „to i owo” i nie obejmuje idei imienia własnego, to takie twierdzenie wymagałoby wskazania jakichś podstaw dla takiego wniosku.

Wprawdzie w NT często podkreślana jest zbawcza funkcja Jezusa w zamierzeniu Bożym, to jednak nie należy wyciągać z takiej sytuacji pochopnych wniosków. W Jana 3:16 czytamy, że *Bóg* posłał swego Syna, by zbawić ludzkość, zatem żadnym problemem nie jest to, że w Biblii przypisuje się Bogu i Jezusowi miano „Zbawiciel”. Skoro Biblia ukazuje Boga jako autora zbawienia, a Jezusa jako pośrednika w zbawieniu (por. Jn 3:16; 1Jn 4:14), to logiczne jest odnoszenie do nich obu tytułu „Zbawiciel”.

RZYMIAN 10	TEKST GRECKI (NA-28)	SYRYJSKA *PESHITTA*	TRANSLITERACJA	REFERENT
w. 1	τὸν θεὸν	ܐܠܗܐ	*ʾălāhā*	Bóg
w. 2	θεοῦ	ܐܠܗܐ	*dălāhā*	Bóg
w. 3a **w. 3b**	τοῦ θεοῦ τοῦ θεοῦ	ܕܐܠܗܐ ܐܠܗܐ	*dălāhā* *dălāhā*	Bóg Bóg
w. 4	Χριστὸς	ܡܫܝܚܐ	*məšīḥā*	Mesjasz
w. 6	Χριστὸν	ܠܡܫܝܚܐ	*lamšīḥā*	Mesjasz
w. 7	Χριστὸν	ܠܡܫܝܚܐ	*lamšīḥā*	Mesjasz
w. 9a	**κύριον** Ἰησοῦν	ܒܡܪܢ ܝܫܘܥ	***bəmāran*** *Yešū‘*	**Maran** Jezus
w. 9b	ὁ θεὸς	ܐܠܗܐ	*dălāhā*	Bóg
w. 12	ὁ γὰρ αὐτὸς **κύριος** πάντων	ܗܘ ܓܪ ܡܪܝܐ ܕܟܠܗܘܢ	*ḥaḏ ū gēr* ***mārjā*** *dəḵulhon*	**Marja** (tytuł odnoszony do JHWH)
w. 13	**κυρίου**	ܡܪܝܐ	*dəmārjā*	**Marja** (tytuł odnoszony do JHWH)
w. 16	**κύριε**	ܡܪܝ	***mār***	**mój Panie!/Panie!**
w. 17	Χριστοῦ (część mss: θεοῦ)	ܐܠܗܐ	*dălāhā*	Bóg

Syryjskie słowo **Maran** występuje w Dz 9:42; 11:17; 15:29; 16:15; 16:31; 18:8; Rz 5:1; 6:11,23; 10:9; 15:30; 16:2,8,10-13; 16:22; 1Kor 7:22,39; 11:11; 15:31; 16:19; 2Kor 11:17; Gal 5:10; Ef 4:1; 5:8; 6:1,10,21; Flp 2:19; 3:1; 4:1,2,4,10; Kol 4:17; 1Ts 3:8; 4:1,2; 5:9,12,27; 3:4, 12; Flm 1:20; Obj 14:13.

Okoliczność, że w najbliższym kontekście, tj. wersecie 12, w tekście *Peszitty* pojawia się słowo **Marja** (nie **Maran**) przemawia za wnioskiem, że dla syryjskiego tłumacza referentem stojącym za skrótem KC w Rz 10:13 nie był Pan Jezus, lecz Pan – JHWH Bóg.

Warto podkreślić, że w środowisku katolickim nie ma zgodności
co do tłumaczenia i interpretacji KC w Rz 10:13.

PRZYKŁADY KATOLICKICH TŁUMACZEŃ, KTÓRE W RZ 10:13 ZAWIERAJĄ IMIĘ BOŻE (NIE „PAN”)

Georg Mayr (1622?)

http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b105396027/f6.image

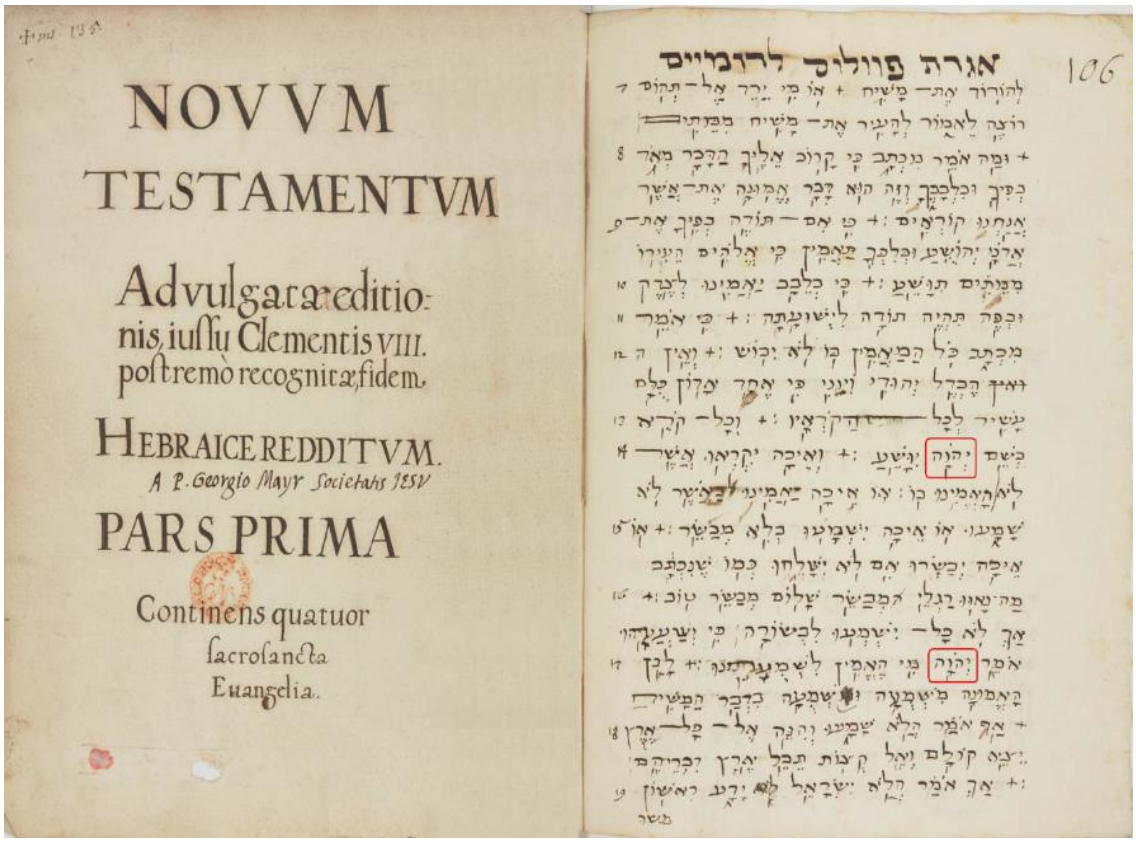

NOVVM
TESTAMENTVM
Ad vulgatæ editionis, iussu Clementis VIII. postremò recognitæ fidem.
HEBRAICE REDDITVM.
A P. Georgio Mayr Societatis JESV
PARS PRIMA
Continens quatuor sacrosancta Euangelia.

אגרת פוולוס לרומיים

106

Willem Antony van Vloten (1795-1796)

http://books.google.pl/books?id=u8FbAAAAQAAJ (t. 12: *Rz-Flm*)

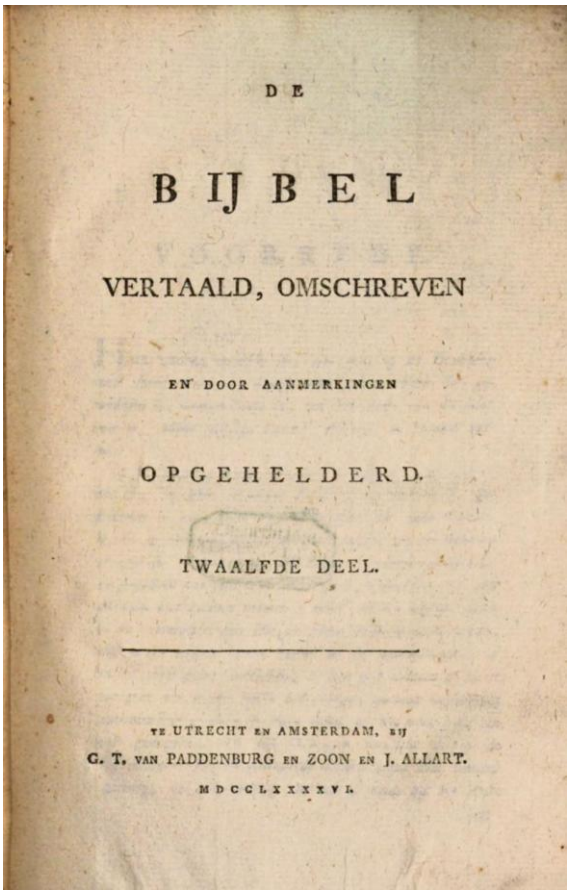

DE
BIJBEL
VERTAALD, OMSCHREVEN
EN DOOR AANMERKINGEN
OPGEHELDERD.
TWAALFDE DEEL.

TE UTRECHT EN AMSTERDAM, BIJ
C. T. VAN PADDENBURG EN ZOON EN J. ALLART.
MDCCLXXXXVI.

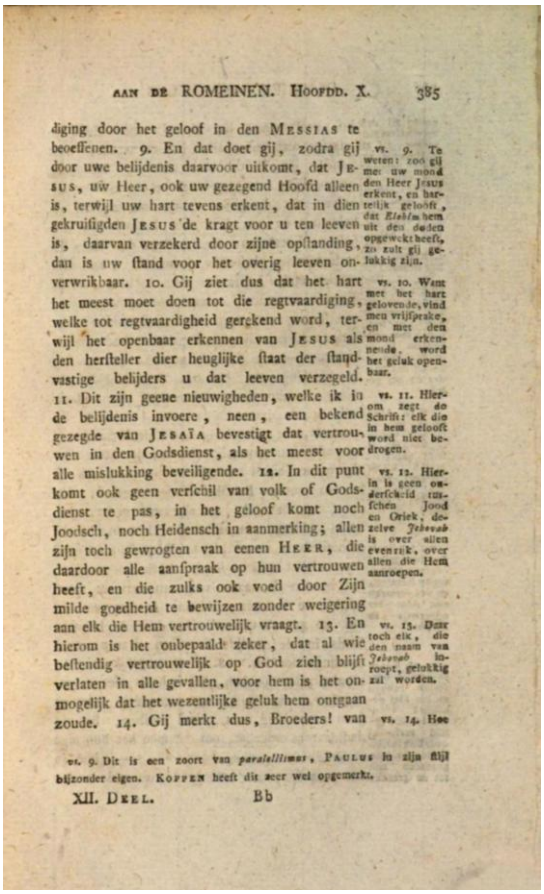

AAN DE ROMEINEN. HOOFDD. X. 385

diging door het geloof in den MESSIAS te beoefenen. 9. En dat doet gij, zodra gij door uwe belijdenis daarvoor uitkomt, dat JESUS, uw Heer, ook uw gezegend Hoofd alleen is, terwijl uw hart tevens erkent, dat in dien gekruisigden JESUS de kragt voor u ten leeven is, daarvan verzekerd door zijne opstanding, dan is uw stand voor het overig leeven onverwrikbaar. 10. Gij ziet dus dat het hart het meest moet doen tot die regtvaardiging, welke tot regtvaardigheid gerekend word, terwijl het openbaar erkennen van JESUS als den hersteller dier heuglijke staat der standvastige belijders u dat leeven verzegeld. 11. Dit zijn geene nieuwigheden, welke ik in de belijdenis invoere, neen, een bekend gezegde van JESAÏA bevestigt dat vertrouwen in den Godsdienst, als het meest voor alle mislukking beveiligende. 12. In dit punt komt ook geen verschil van volk of Godsdienst te pas, in het geloof komt noch Joodsch, noch Heidensch in aanmerking; allen zijn toch gewrogten van eenen HEER, die daardoor alle aanspraak op hun vertrouwen heeft, en die zulks ook voed door Zijn milde goedheid te bewijzen zonder weigering aan elk die Hem vertrouwelijk vraagt. 13. En hierom is het onbepaald zeker, dat al wie bestendig vertrouwelijk op God zich blijft verlaten in alle gevallen, voor hem is het onmogelijk dat het wezentlijke geluk hem ontgaan zoude. 14. Gij merkt dus, Broeders! van

vs. 9. Te weten: zoo gij met uw mond den Heer Jesus erkent, en hartelijk gelooft, dat *Elohim* hem uit den doden opgewekt heeft, zo zult gij gelukkig zijn.

vs. 10. Want met het hart gelovende, vind men vrijspraake, en met den mond erkennende, word het geluk openbaar.

vs. 11. Hierom zegt de Schrift: elk die in hem gelooft word niet bedrogen.

vs. 12. Hierin is geen onderscheid tusschen Jood en Griek, dezelve *Jehovah* is over allen evenrijk, over allen die Hem aanroepen.

vs. 13. Dan toch elk, die den naam van *Jehovah* inroept, gelukkig zal worden.

vs. 14. Hoe

vs. 9. Dit is een soort van *parallelismus*, PAULUS in zijn stijl bijzonder eigen. KOPPEN heeft dit zeer wel opgemerkt.

XII. DEEL. Bb

Johann Balthasar Gerhauser (1808)

https://digitale-sammlungen.de/en/view/bsb11294847

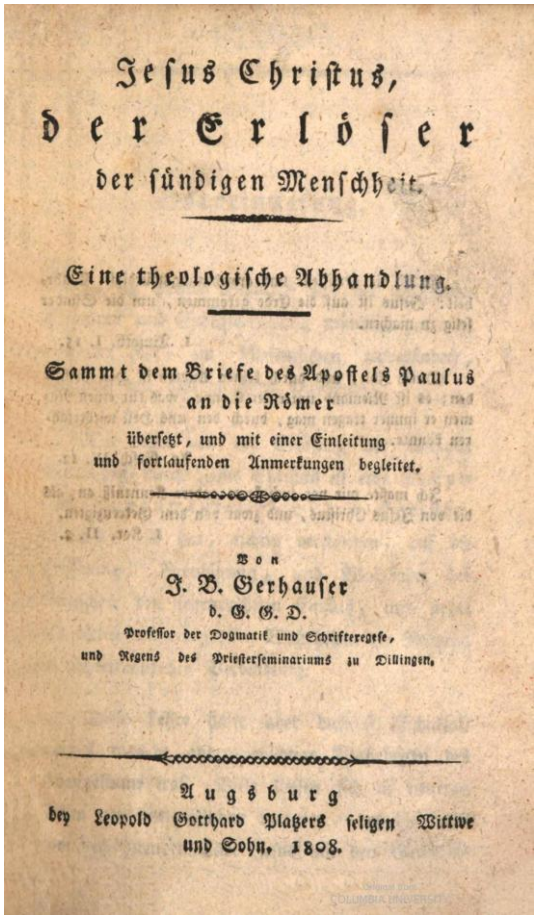

Jesus Christus,
der Erlöser
der sündigen Menschheit.

Eine theologische Abhandlung.

Sammt dem Briefe des Apostels Paulus
an die Römer
übersetzt, und mit einer Einleitung
und fortlaufenden Anmerkungen begleitet.

Von
J. B. Gerhauser
d. G. G. D.
Professor der Dogmatik und Schriftexegese,
und Regens des Priesterseminariums zu Dillingen.

Augsburg
bey Leopold Gotthard Platzers seligen Wittwe
und Sohn, 1808.

COLUMBIA UNIVERSITY

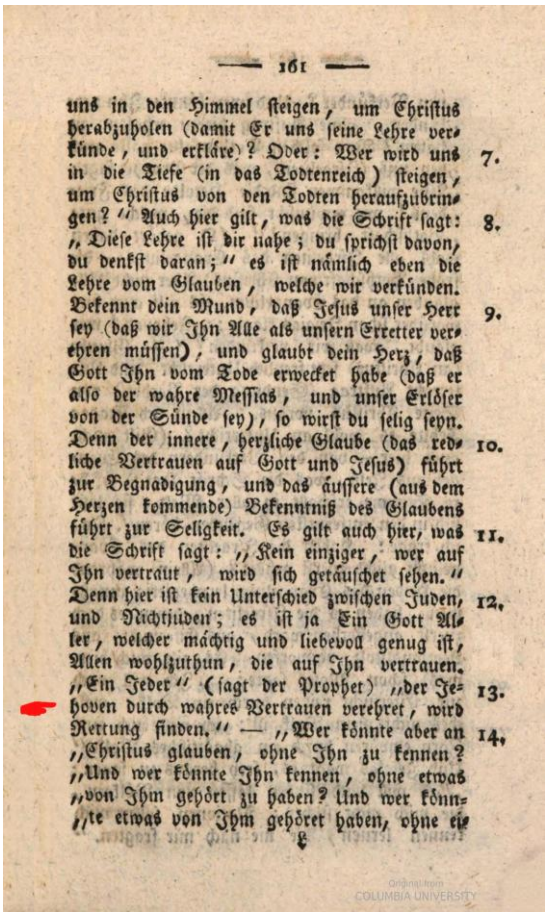

— 161 —

uns in den Himmel steigen, um Christus
herabzuholen (damit Er uns seine Lehre ver-
künde, und erkläre)? Oder: Wer wird uns 7.
in die Tiefe (in das Todtenreich) steigen,
um Christus von den Todten heraufzubrin-
gen?" Auch hier gilt, was die Schrift sagt: 8.
„Diese Lehre ist dir nahe; du sprichst davon,
du denkst daran;" es ist nämlich eben die
Lehre vom Glauben, welche wir verkünden.
Bekennt dein Mund, daß Jesus unser Herr 9.
sey (daß wir Ihn Alle als unsern Erretter ver-
ehren müssen), und glaubt dein Herz, daß
Gott Ihn vom Tode erwecket habe (daß er
also der wahre Messias, und unser Erlöser
von der Sünde sey), so wirst du selig seyn.
Denn der innere, herzliche Glaube (das red- 10.
liche Vertrauen auf Gott und Jesus) führt
zur Begnadigung, und das äussere (aus dem
Herzen kommende) Bekenntniß des Glaubens
führt zur Seligkeit. Es gilt auch hier, was 11.
die Schrift sagt: „Kein einziger, wer auf
Ihn vertraut, wird sich getäuschet sehen."
Denn hier ist kein Unterschied zwischen Juden, 12.
und Nichtjuden; es ist ja Ein Gott Al-
ler, welcher mächtig und liebevoll genug ist,
Allen wohlzuthun, die auf Ihn vertrauen.
„Ein Jeder" (sagt der Prophet) „der Je- 13.
hoven durch wahres Vertrauen verehret, wird
Rettung finden." — „Wer könnte aber an 14.
„Christus glauben, ohne Ihn zu kennen?
„Und wer könnte Ihn kennen, ohne etwas
„von Ihm gehört zu haben? Und wer könn-
„te etwas von Ihm gehöret haben, ohne ei-

COLUMBIA UNIVERSITY

Jean-Marie Paul Bauchet – David Kinneret (1975)

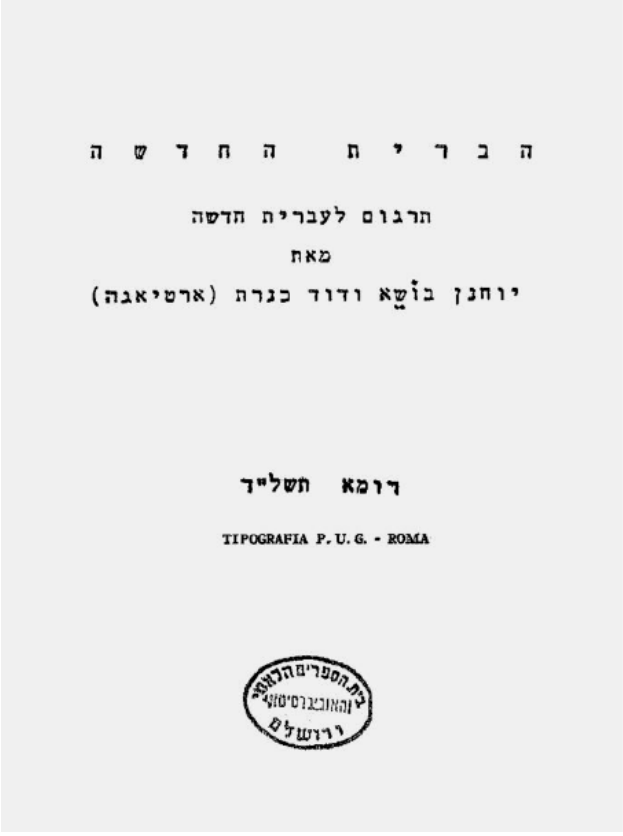

ה ב ר י ת ה ח ד ש ה

תרגום לעברית חדשה

מאת

יוחנן בוֹשֶׁא ודוד כנרת (ארטיאגה)

רומא תשל"ד

TIPOGRAFIA P. U. G. - ROMA

בית הספרים הלאומי והאוניברסיטאי ירושלים

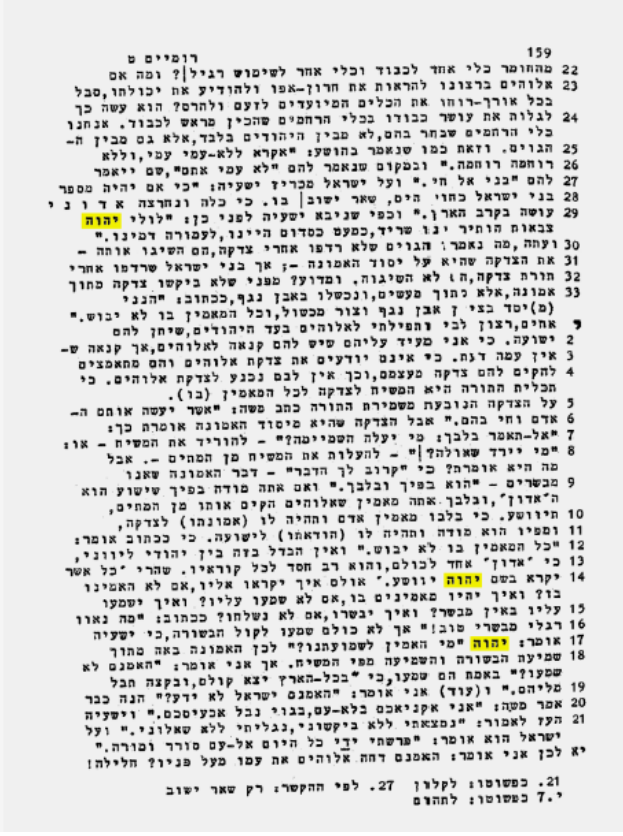

159 רומיים ט

22 מהחומר כלי אחד לכבוד וכלי אחר לשימוש רגיל|? ומה אם
23 אלוהים ברצונו להראות את חרון-אפו ולהודיע את יכולתו,סבל
בכל אורך-רוחו את הכלים המיועדים לזעם ולהרס? הוא עשה כך
24 לגלות את עושר כבודו בכלי הרחמים שהכין מראש לכבוד. אנחנו
כלי הרחמים שבחר בהם,לא מבין היהודים בלבד,אלא גם מבין ה-
25 הגוים. וזאת כמו שנאמר בהושע: "אקרא ללא-עמי עמי,וללא
26 רוחמה רוחמה." ובמקום שנאמר להם "לא עמי אתם",שם ייאמר
27 להם "בני אל חי." ועל ישראל מכריז ישעיה: "כי אם יהיה מספר
28 בני ישראל כחוי הים, שאר ישוב| בו. כי כלה ונחרצה אדוני
29 עושה בקרב הארץ." וכפי שניבא ישעיה לפני כן: "לולי יהוה
צבאות הותיר לנו שריד,כמעט כסדום היינו,לעמורה דמינו."
30 ועתה,מה נאמר: הגוים שלא רדפו אחרי צדקה,הם השיגו אותה -
31 את הצדקה שהיא על יסוד האמונה -; אך בני ישראל שרדפו אחרי
32 תורת צדקה,ה ו לא השיגוה. ומדוע? מפני שלא ביקשו צדקה כתוך
33 אמונה,אלא כתוך מעשים,ונכשלו באבן נגף,ככתוב: "הנני
(מ)יסד בציון אבן נגף וצור מכשול,וכל המאמין בו לא יבוש."
ט אחים,רצון לבי ותפילתי לאלוהים בעד היהודים,שיחן להם
2 ישועה. כי אני מעיד עליהם שיש להם קנאה לאלוהים,אך קנאה ש-
3 אין עמה דעת. כי אינם יודעים את צדקת אלוהים והם מתאמצים
4 להקים להם צדקה מעצמם,וכך אין לבם נכנע לצדקת אלוהים. כי
תכלית התורה היא המשיח לצדקה לכל המאמין (בו).
5 על הצדקה הנובעת משמירת התורה כתב משה: "אשר יעשה אותם ה-
6 אדם וחי בהם." אבל הצדקה שהיא מיסוד האמונה אומרת כך:
7 "אל-תאמר בלבך: מי יעלה השמיימה?" - להוריד את המשיח - או:
8 "מי יירד שאולה?| - להעלות את המשיח מן המתים -. אבל
מה היא אומרת? כי "קרוב לך הדבר" - דבר האמונה שאנו
9 מבשרים - "הוא בפיך ובלבך." ואם אתה מודה בפיך שישוע הוא
ה"אדון",ובלבך אתה מאמין שאלוהים הקים אותו מן המתים,
10 תיוושע. כי בלבו מאמין אדם ותהיה לו (אמונתו) לצדקה,
11 ומפיו הוא מודה ותהיה לו (הודאתו) לישועה. כי ככתוב אומר:
12 "כל המאמין בו לא יבוש." ואין הבדל בזה בין יהודי ליווני,
13 כי "אדון" אחד לכולם,והוא רב חסד לכל קוראיו. שהרי "כל אשר
14 יקרא בשם יהוה יוושע." אולם איך יקראו אליו,אם לא האמינו
בו? ואיך יהיו מאמינים בו,אם לא שמעו עליו? ואיך ישמעו
15 עליו באין מבשר? ואיך יבשרו,אם לא נשלחו? ככתוב: "מה נאוו
16 רגלי מבשרי טוב!" אך לא כולם שמעו לקול הבשורה,כי ישעיה
17 אומר: יהוה "מי האמין לשמועתנו?" לכן האמונה באה מתוך
18 שמיעת הבשורה והשמיעה מפי המשיח. אך אני אומר: "האמנם לא
שמעו?" באמת הם שמעו,כי "בכל-הארץ יצא קולם,ובקצה תבל
19 מליהם." ו(עוד) אני אומר: "האמנם ישראל לא ידע?" הנה כבר
20 אמר משה: "אני אקניאכם בלא-עם,בגוי נבל אכעיסכם." וישעיה
21 הקיץ לאמור: "נמצאתי ללא ביקשוני,נגליתי ללא שאלוני." ועל
ישראל הוא אומר: "פרשתי ידי כל היום אל-עם סורר ומורה."
יא לכן אני אומר: האמנם דחה אלוהים את עמו מעל פניו? חלילה!

21. כפשוטו: לקלון 27. לפי ההקשר: רק שאר ישוב
ט.7 כפשוטו: לתהום

Jacob Barclay – Massimo Pazzini (1986)

https://archive.org/details/newcovenantcommo0000unse

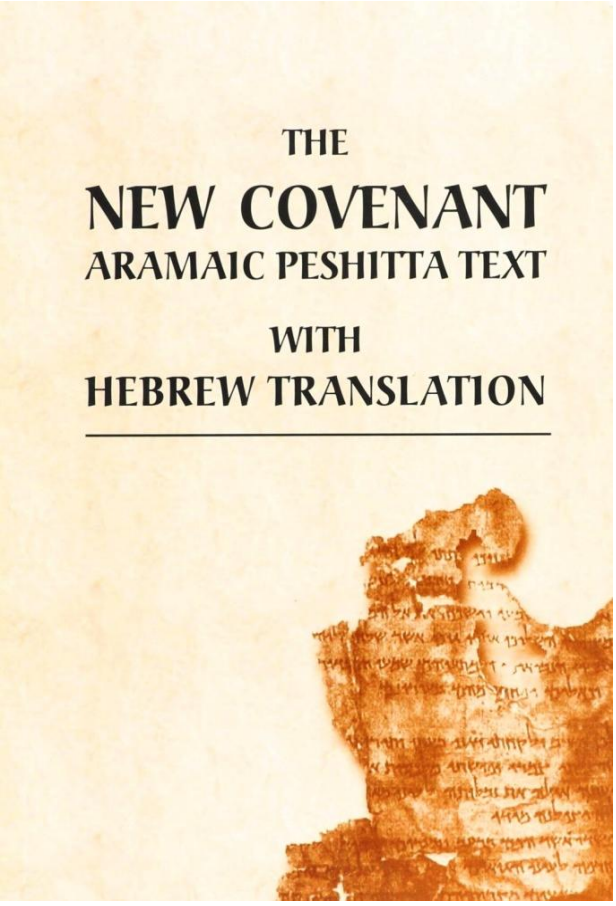

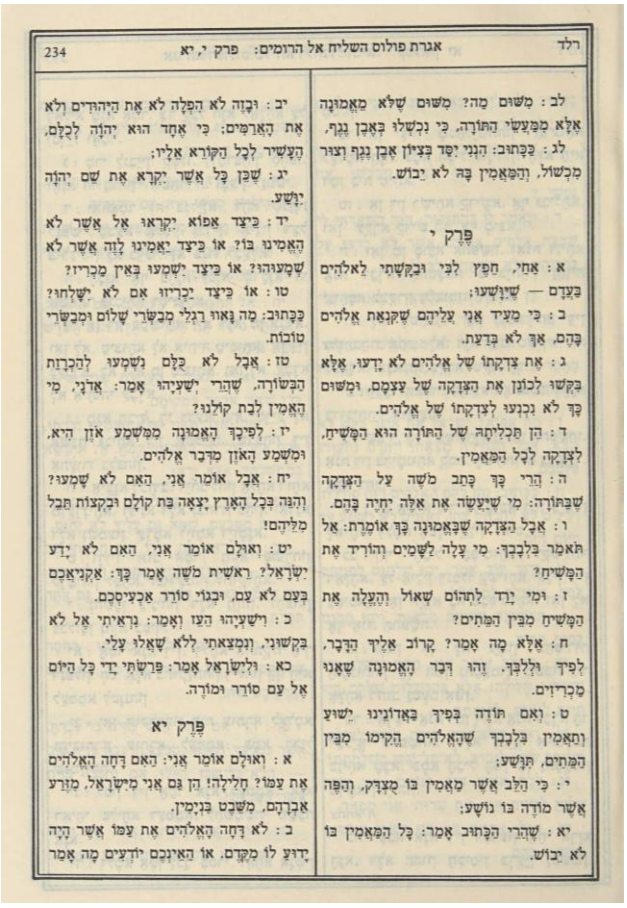

234 אגרת פולוס השליח אל הרומים: פרק י, יא רלד

לב : מִשּׁוּם מַה? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא מֵאֲמוּנָה אֶלָּא מִמַּעֲשֵׂי הַתּוֹרָה, כִּי נִכְשְׁלוּ בְּאֶבֶן נֶגֶף,

לג : כַּכָּתוּב: הִנְנִי יָסֵד בְּצִיּוֹן אֶבֶן נֶגֶף וְצוּר מִכְשׁוֹל, וְהַמַּאֲמִין בָּהּ לֹא יַבּוֹשׁ.

פֶּרֶק י

א : אַחַי, חֵפֶץ לִבִּי וּבַקָּשָׁתִי לֵאלֹהִים בַּעֲדָם — שֶׁיִּוָּשְׁעוּ;

ב : כִּי מֵעִיד אֲנִי עֲלֵיהֶם שֶׁקִּנְאַת אֱלֹהִים בָּהֶם, אַךְ לֹא בְּדַעַת.

ג : אֶת צִדְקָתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים לֹא יָדְעוּ, אֶלָּא בִּקְשׁוּ לְכוֹנֵן אֶת הַצְּדָקָה שֶׁל עַצְמָם, וּמִשּׁוּם כָּךְ לֹא נִכְנְעוּ לְצִדְקָתוֹ שֶׁל אֱלֹהִים.

ד : הֵן תַּכְלִיתָהּ שֶׁל הַתּוֹרָה הוּא הַמָּשִׁיחַ, לִצְדָקָה לְכָל הַמַּאֲמִין.

ה : הֲרֵי כָּךְ כָּתַב מֹשֶׁה עַל הַצְּדָקָה שֶׁבַּתּוֹרָה: מִי שֶׁיַּעֲשֶׂה אֶת אֵלֶּה יִחְיֶה בָּהֶם.

ו : אֲבָל הַצְּדָקָה שֶׁבֶּאֱמוּנָה כָּךְ אוֹמֶרֶת: אַל תֹּאמַר בְּלִבְּךָ: מִי עָלָה לַשָּׁמַיִם וְהוֹרִיד אֶת הַמָּשִׁיחַ?

ז : וּמִי יָרַד לְתְהוֹם שֶׁאוּל וְהֶעֱלָה אֶת הַמָּשִׁיחַ מִבֵּין הַמֵּתִים?

ח : אֶלָּא מָה אֹמֶר? קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר, לְפִיךָ וּלְלִבְּךָ. זֶהוּ דְּבַר הָאֱמוּנָה שֶׁאָנוּ מַכְרִיזִים.

ט : וְאִם תּוֹדֶה בְּפִיךָ בַּאֲדוֹנֵינוּ יֵשׁוּעַ וְתַאֲמִין בִּלְבָבְךָ שֶׁהָאֱלֹהִים הֱקִימוֹ מִבֵּין הַמֵּתִים, תִּוָּשַׁע;

י : כִּי הַלֵּב אֲשֶׁר מַאֲמִין בּוֹ מְצַדֵּק, וְהַפֶּה אֲשֶׁר מוֹדֶה בּוֹ נוֹשָׁע;

יא : שֶׁהֲרֵי הַכָּתוּב אֹמֵר: כָּל הַמַּאֲמִין בּוֹ לֹא יַבּוֹשׁ.

יב : וְכָזֶה לֹא הֶפְלָה לֹא אֶת הַיְּהוּדִים וְלֹא אֶת הָאֲרַמִּים: כִּי אֶחָד הוּא יְהוָה לְכֻלָּם, הֶעָשִׁיר לְכָל הַקּוֹרֵא אֵלָיו;

יג : שֶׁכָּן כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא אֶת שֵׁם יְהוָה יִוָּשַׁע.

יד : כֵּיצַד אֵפוֹא יִקְרָאוּ אֶל אֲשֶׁר לֹא הֶאֱמִינוּ בּוֹ? וְאוֹ כֵּיצַד יַאֲמִינוּ לָזֶה אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּהוּ? וְאוֹ כֵּיצַד יִשְׁמְעוּ בְּאֵין מַכְרִיז?

טו : וְאוֹ כֵּיצַד יַכְרִיזוּ אִם לֹא יִשָּׁלְחוּ? כַּכָּתוּב: מָה נָּאוּו רַגְלֵי מְבַשְּׂרֵי שָׁלוֹם וּמְבַשְּׂרֵי טוֹבוֹת.

טז : אֲבָל לֹא כֻּלָּם נִשְׁמְעוּ לְהַכְרָזַת הַבְּשׂוֹרָה. שֶׁהֲרֵי יְשַׁעְיָהוּ אָמַר: אֲדֹנָי, מִי הֶאֱמִין לְבֵית קוֹלֵנוּ?

יז : לְפִיכָךְ הָאֱמוּנָה מִמִּשְׁמַע אֹזֶן הִיא, וּמִשְּׁמַע הָאֹזֶן מִדְּבַר אֱלֹהִים.

יח : אֲבָל אוֹמֵר אֲנִי, הַאִם לֹא שָׁמְעוּ? וְהִנֵּה בְּכָל הָאָרֶץ יָצְאָה בַּת קוֹלָם וּבְקַצְוֹת תֵּבֵל מִלֵּיהֶם!

יט : וְאוּלָם אוֹמֵר אֲנִי, הַאִם לֹא יָדַע יִשְׂרָאֵל? רִאשִׁית מֹשֶׁה אָמַר כָּךְ: אַקְנִיאֵם בְּעַם לֹא עַם, וּבְגוֹי סוֹרֵר אַכְעִיסֵם.

כ : וְיַשַּׁעְיָהוּ הִעֵז וְאָמַר: נִרְאֵיתִי אֶל לֹא בִקְשׁוּנִי, וְנִמְצֵאתִי לְלֹא שָׁאֲלוּ עָלַי.

כא : וְלְיִשְׂרָאֵל אָמַר: פֵּרַשְׂתִּי יָדַי כָּל הַיּוֹם אֶל עַם סוֹרֵר וּמוֹרֶה.

פֶּרֶק יא

א : וְאוּלָם אוֹמֵר אֲנִי: הַאִם דָּחָה הָאֱלֹהִים אֶת עַמּוֹ? חָלִילָה! הֵן גַּם אֲנִי מִיִּשְׂרָאֵל, מִזֶּרַע אַבְרָהָם, מִשֵּׁבֶט בִּנְיָמִין.

ב : לֹא דָּחָה הָאֱלֹהִים אֶת עַמּוֹ אֲשֶׁר הָיָה יָדוּעַ לוֹ מִקֶּדֶם. וְאוֹ הַאֵינְכֶם יוֹדְעִים מָה אָמַר

Craig R. Smith (1994)

https://archive.org/stream/TheNewTestamentForEnglishReadersAlfordH.rOpts/NewTestament 1994

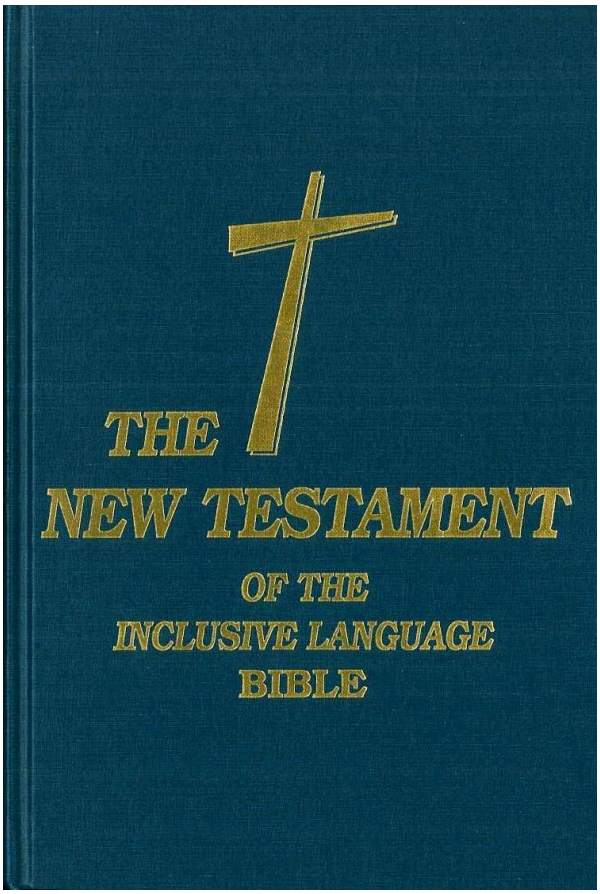

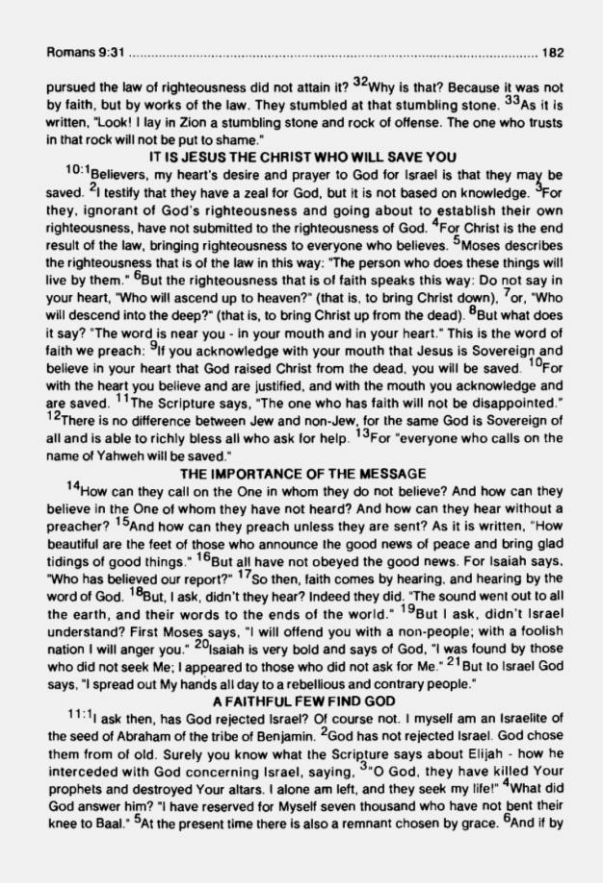

Romans 9:31 182

pursued the law of righteousness did not attain it? 32Why is that? Because it was not by faith, but by works of the law. They stumbled at that stumbling stone. 33As it is written, "Look! I lay in Zion a stumbling stone and rock of offense. The one who trusts in that rock will not be put to shame."

IT IS JESUS THE CHRIST WHO WILL SAVE YOU

10:1Believers, my heart's desire and prayer to God for Israel is that they may be saved. 2I testify that they have a zeal for God, but it is not based on knowledge. 3For they, ignorant of God's righteousness and going about to establish their own righteousness, have not submitted to the righteousness of God. 4For Christ is the end result of the law, bringing righteousness to everyone who believes. 5Moses describes the righteousness that is of the law in this way: "The person who does these things will live by them." 6But the righteousness that is of faith speaks this way: Do not say in your heart, "Who will ascend up to heaven?" (that is, to bring Christ down), 7or, "Who will descend into the deep?" (that is, to bring Christ up from the dead). 8But what does it say? "The word is near you - in your mouth and in your heart." This is the word of faith we preach: 9If you acknowledge with your mouth that Jesus is Sovereign and believe in your heart that God raised Christ from the dead, you will be saved. 10For with the heart you believe and are justified, and with the mouth you acknowledge and are saved. 11The Scripture says, "The one who has faith will not be disappointed." 12There is no difference between Jew and non-Jew, for the same God is Sovereign of all and is able to richly bless all who ask for help. 13For "everyone who calls on the name of Yahweh will be saved."

THE IMPORTANCE OF THE MESSAGE

14How can they call on the One in whom they do not believe? And how can they believe in the One of whom they have not heard? And how can they hear without a preacher? 15And how can they preach unless they are sent? As it is written, "How beautiful are the feet of those who announce the good news of peace and bring glad tidings of good things." 16But all have not obeyed the good news. For Isaiah says, "Who has believed our report?" 17So then, faith comes by hearing, and hearing by the word of God. 18But, I ask, didn't they hear? Indeed they did. "The sound went out to all the earth, and their words to the ends of the world." 19But I ask, didn't Israel understand? First Moses says, "I will offend you with a non-people; with a foolish nation I will anger you." 20Isaiah is very bold and says of God, "I was found by those who did not seek Me; I appeared to those who did not ask for Me." 21But to Israel God says, "I spread out My hands all day to a rebellious and contrary people."

A FAITHFUL FEW FIND GOD

11:1I ask then, has God rejected Israel? Of course not. I myself am an Israelite of the seed of Abraham of the tribe of Benjamin. 2God has not rejected Israel. God chose them from of old. Surely you know what the Scripture says about Elijah - how he interceded with God concerning Israel, saying, 3"O God, they have killed Your prophets and destroyed Your altars. I alone am left, and they seek my life!" 4What did God answer him? "I have reserved for Myself seven thousand who have not bent their knee to Baal." 5At the present time there is also a remnant chosen by grace. 6And if by